

„Moje soukromí – Nedívat se , nešťourat“

Jiří Tomek na motivy Jeana-Pierra Garena a úryvku z jeho knihy DOUPĚ DÉMONOVO

Pozemská unie, to je federace osmdesáti pěti planet, už pět staletí pokračuje v prudké expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s příliš primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávají sami vyvíjet, stávají se závislými a škemrají o technologie, jež nedokáží pochopit. Na jedné planetě dokonce domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěny do přírodní rezervace jako obyčejná zvířata.

Někdy si připadám jako malá planeta v obrovské galaxii.

Své soukromí nemám totiž ani doma. Mám společný pokoj se svým mladším bratrem, který mě stále „obtěžuje“. Nemám klid na učení, ani na odpočinek. Připadám si, jako bych měl za chvíli vybuchnout. Nejraději bych na nějakou dobu „odletěl na jinou planetu“. V dalších místnostech našeho bytu to vypadá stejně. Taťka se stále dívá na televizi, mamka poslouchá rádio... Všude to hučí, jako by nás bylo doma sto!

A tak se zrodil zákon o nevměšování se. Když nějaká loď Služby pro průzkum Galaxie objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaregistrovat. Dokud se pečlivě neprověřila úroveň civilizace obyvatelstva, byl jakýkoli kontakt zakázán.

Rodiče po mně stále něco chtějí, já si připadám jako na nožích. Potřeboval bych si někdy odpočinout někde úplně jinde, kde nikdo není, kde nebudu stále sledován. I když to tak nevypadá, často jsem z toho ve stresu. Rodiče všechno vědí, jako bych byl sledován kamerovým systémem. Takže soukromý „zákon o nevměšování se“ zrovna u nás v rodině příliš neplatí.

Pokud dosáhli vyšší technologické úrovně, navázalo s nimi Ministerstvo galaktických záležitostí diplomatické styky. V opačném případě se spis postoupil Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla dvakrát za sto let podat zprávu o vývoji domorodců.

Přesto má svou rodinu rád a vám, že to tak musí být. Jenom bych potřeboval velký trezor, kde bych se mohl uzamknout a dveře bych chránil heslem. Tam bych byl chvíli jenom já se svými oblíbenými věcmi. Nebyl bych tam často, ani pořád, ale jen tak po chvílích, když bych si potřeboval odpočinout a o něčem popřemýšlet.

Vím ale, že rodiče jsou za mě zatím zodpovědní, a pokud mi nebude osmnáct let, je jejich povinností o mně vše vědět. To jim nemohu mít za zlé.

A protože se ukázalo, že pozorování z umělých satelitů je nedostačující, vysílaly se přímo na místo posádky složené z jednoho agenta akčního útvaru a jednoho androida, kteří se nenápadně vmísili mezi obyvatelstvo.

Mé veliké štěstí je, že ty skutečné kamery doma, ani ve škole nejsou. V opačném případě bych se asi zhroutil. Měl bych totiž ten největší pocit „nesoukromí“, co můžu mít. Báł bych se dělat i ty nejobyčejnější věci, abych je neudělal špatně a nedostal za ně vynadáno. A to si nepřeju.

Spokojím se s tím, co je teď.

V práci byl použit úryvek z knihy Jeana-Pierra Garena Doupe démonovo (zdroj: Internet).